

unge Mænd paa den ene Side, og gamle Mænd paa den anden Side —, det er mere det Individuelle, det Personlige, end det er Aldersforholdet, hvorpaa det kommer an. Den blotte Omstændighed altsaa, at Borgermestrene ere valgte for Livstid, naar man iøvrigt erkjender, at Udnavnelsesmaaden er rigtig, kan ikke bevirke, at Magistraten ikke skulde kunne ogsaa i Fremtiden arbejde sammen med Borgerrepræsentantskabet.

Disse er de væsentligste Grunde, hvorfor jeg ikke kan Andet end slutte mig til de ærede Medlemmer i Thinget, som ikke have fundet tilstrækkelig Grund til at skyde den Ordning af Sagen fra sig, hvortil der nu er Udset, dersom man i det Væsentlige holder sig til det fra Landstinget komne Regjeringsforslag.

**Ordføreren:** Den høitærede Indenrigsminister yttrede i Begyndelsen af sit Foredrag, at man skulde vogte sig for kloge Betragtninger, som udøvede en skadelig Virkning; jeg veed nu ikke, om den ærede Minister ikke selv fulgte slige kloge Betragtninger, naar han vilde advare Thinget imod at følge min Ledelse og min Anviisning, idet han søgte at paavise, at der var en betydelig Forskjel imellem mit Udgangspunkt og det Endepunkt, hvortil jeg var kommen, hvilket Endepunkt han syntes at ville karakterisere som noget Improviseret. Jeg troer dog, at den høitærede Minister, naar han betragter denne Sags Udvikling i dens Heelhed, maa erkjende, at der har været en ganske god Sammenhæng i denne Udvikling. Det er ganske rigtigt, der har fundet en Udvikling Sted, fordi der var givet et Udgangspunkt, og det kan den ærede Minister ikke komme bort fra, han kan lægge saamegen eller

faa Ilden Vægt, han vil, paa hans Forgængers Program, som blev tilsendt Communalbestyrelsen, men det kan ikke bortdemonstrere, hvad der staaer at læse heri; om den forrige Indenrigsminister har meent noget Andet, det kommer ikke mig eller dem, der have havt med denne Sag at gjøre, ved; de have maattet antage, at det var hans Mening, hvad der stod med rene og klare Ord. Det var Udgangspunktet; ikke tilfreds dermed har jeg stræbt at faae den Forandring deri, som under de daværende Forhold var mulig, og som efter min Mening gif i det rette Spor, men efterhaanden som der har aadnet sig en større Udset til at faae en Eenhed i Communalbestyrelsen, til at faae denne Tanke bragt et Skridt videre, har jeg ikke undladt at benytte Leiligheden dertil, og, da det under Forhandlingerne her i Thinget, og navnlig i Udvalget, syntes at vise sig, at det ikke var umuligt at faae de forskellige Meninger til at forene sig, naar man med Dristighed gif ind paa den foreliggende Gjennemførelse af Eenhedstanken, selv under saa lidet tiltalende Betingelser som en kongelig Overpræsident, saa betænkte jeg mig ikke paa at gaae dette sidste Skridt, for at det kunde staae aldeles klart, hvorhen det var, at navnlig jeg havde sigtet. Det er forøvrigt ikke mig alene, men der er ogsaa andre Medlemmer tilstede her i denne Sal, som ville vide, at det har været en gennemgaaende Tanke hos Andre i Communalbestyrelsen, som have havt med Sagen at gjøre, men at man ikke har troet, at det kunde nytte at tænke paa, paa eengang at gjøre dette store Skridt, men at man derimod maatte søge at arbejde henimod dette Maal lidt efter lidt.